

gunstig. Jeg tror, der var 6 Talere, der havde Ordet, og de udtalte sig alle meget bestemt mod den tvungne Indlæggelse. Dette Forslag, tror jeg, søger sin Styrke netop i sin Begrænsning; det forlanger ikke mere, end hvad man har ment, der var Udsigt til at opnaa i begge Ting. Tilbage staar saa Regeringen. Det er os bekendt, at den højtærede Justitsminister indtager et meget konservativt Standpunkt paa dette Omraade. Smidertid har dog den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser om den velvillige Holdning, som Regeringen agter at indtage over for begge Ting, naar de kunne komme til Enighed, givet mig noget Haab. Jeg tvivler heller ikke noget Øjeblik om, at jeg i selve Ministeriet vil træffe adskillige Meningsfæller; navnlig antager jeg for ganske sikkert, at den ny Kultusminister, som jeg beklager ikke er til Stede ved denne Lejlighed, og som jo er en meget kirkelig Mand, ikke paa nogen Maade vil være med til at finde Evangsindlæggelser i offentlige Huse stemmende med den kristelige Lære, som dog til en vis Grad danner Grundlaget for vor Samfundsordning. Hvorom alt nu er, enten dette Forslag bliver vedtaget eller det ikke bliver vedtaget, have vi dog ment, at det var et Forsøg værd at fremsætte det. Vi vide meget godt, at Vedtagelse af dette Forslag kun vil betegne et meget lille Fremskridt, at Prostitutionsspørgsmaalet er meget langt fra at være løst derved, og vi vide, at naar dette Forslag vedtages, vil Uædeligheden selvfølgelig fremdeles florere. Vi ved, at al den Glendighed, som er en Følge af Misbrugen af Menneskets fri Vilje, vil ikke tages bort. Men hvis vi blot naa dette, at ingen Kvinde fremtidig ved Lovbestemmelser tvinges dybere ned i Skarnet, ville vi betragte det som en Vortagelse fra vor Prostitutionslovgivning af det, som vi anse som den største Plet, og det er dog altid noget.

Justitsministeren (Kellermann):

Naar det ærede Medlem siger, at jeg altid har indtaget et konservativt Standpunkt i denne Sag, saa er det for saa vidt rigtigt, som jeg altid har anset det for overmaade betænkeligt i disse Ting at gaa stik imod de sanitære Autoriteters og imod Politiautoriteternes Mening. De Mænd, som nærmest have at omgaaes disse Fruentimmere, at haandhave Disciplinen imellem dem, og de Mænd, man holder sig til med Klager, naar der forefalder Skandale paa offentlig Vej og Gade, der tildrager sig Opmærksomhed — deres Mening om disse Spørgsmaal har jeg altid tillagt betydelig Vægt, og det tror

jeg ogsaa, at i Reglen enhver Justitsminister vil gøre. Derfor har jeg altid næret stor Betænkelighed ved at gaa imod den Stemmning eller den Anskuelse om disse Forhold, som med saa stor Enstemmighed, som det nu er Tilfældet, findes mellem de Mænd, jeg nys nævnte. Dette er ogsaa Grunden til, at jeg har stor Betænkelighed ved det Lovforslag, der foreligger her. Jeg kender ikke særlig til de Forhold, som Lovforslaget sigter til, og det gør maaste meget saa af de Herrer eller mulig ingen af dem. Disse offentlige Fruentimmer, disse Fruentimmer, som ernære sig ved Utugt, ere et ganske særregent Folkefærd, og den Maade, hvorpaa de skulle behandles, kunne ikke ret mange have en begrundet Mening om med Undtagelse af dem, der syssle med Forholdene og jævnlig have at gøre med dem. Hvad der gør mig betænkelig ved Lovforslaget, er, at man fra den Side fraraader det, fordi det vil fremkalde en meget betydelig Svækkelse af den Disciplin, som det er nødvendigt at holde disse Fruentimmere under. I denne Henseende stille Forholdene sig jo tit en hel Del anderledes fra et praktisk end fra et mere teoretisk Synspunkt. Disse Betragtninger over, at de paagældende ville blive stødte dybere ned i Lasten, have ikke saa meget at sige, som man i første Øjeblik skulde tro, thi her tales jo kun om Kvinder, som allerede ere faldne meget dybt. Der er kun Tale om at drive ind i de offentlige Huse saadanne, der i Forvejen drive Erhverv som eneboende offentlige Fruentimmer, og Grunden til, at disse Fruentimmer særlig frygte Indlæggelse i et offentligt Hus, er slet ikke andet end den, at de der komme under en Orden og et Tilsyn, som de ellers ikke ere under, saa at de føle deres personlige Frihed betydelig generet. Dette er simpelthen Grunden til, at disse Fruentimmer, der gerne ville have saa stor Frihed for ikke at sige Tøjlesløshed som muligt, frygte for at komme derind. Dette er vistnok den eneste Grund, hvorfor de ere bange derfor. Derfor har det sin store Betydning, at man har et Middel til at anbringe de ustyrligste, som ofte ere straffede, og som man ikke ved, hvad man skal gøre ved, i et offentligt Hus. De andre Straffe, som dels Straffeloven og dels Regulativet hjemle, anvendes selvfølgelig meget ofte, men er dette forgeses, saa er Indlæggelsen i et offentligt Hus ofte det eneste, der staar tilbage til at holde Disciplin. For øvrigt er Forholdet ingenlunde saaledes at forstaa, at de indlægges for bestandig; det er altid for en begrænset Tid, at de saa Tilhold om at tage Ophold i disse offentlige Huse, og ville de opgive deres Erhverv som